

Amsterdam, 1 oktober 2023

Lief Oktober,

De jassenwissel is in volle gang. Aan de kapstok zinkt de optimistische zomerdracht steeds dieper tussen warme mantels en hangt achter de tussenjassen de wintervoering al te wachten.

Omdat elke dag anders kan zijn, verdwijnt nog niets naar zolder, maar wordt het halletje tussen voordeur en gang steeds nauwer, met een steeds dikkere laag mouwen om doorheen te worstelen wanneer ik de deur uit ga. Alsof het huis me binnen wil houden.

Alsof de zomer al niet erg genoeg voorbij was, struinde ik in een warenhuis in onze hoofdstad per ongeluk de kerstafdeling op.

Dat was gevaarlijk.

De kerstafdelingen van woonwinkels, warenhuizen en tuincentra zijn voor mij als de *Fondamenta del Vetria* in Venetië; vol breekbare kitsch, maar desalniettemin onweerstaanbaar.

Mijn vrouw staat één nieuwe kerstbal per jaar oogluikend toe, maar in de loop van een seizoen weet ik meerdere kunststukken terloops de douglasspar in te smokkelen.

Waar wij thuis in de jaren tachtig het nog wel eens bij één thema hielden, ik herinner mij een modernistische boom in blauw en zwart, is bij mij het kernwoord 'eclectisch'. Om niet te zeggen 'hysterisch'.

Van Keuls augurkje tot mopshond, van handgeblazen Eusebiuskerk tot een door het Rijksmuseum in kerstbal uitgevoerde reproductie van Clara de neushoorn, mijn collectie bestrijkt een veelvormigheid waarmee ik inmiddels meerdere coniferen kan vullen.

Al kan er altijd meer bij.

En ik weet het, scherf is de weg van alle glas,
sic transit gloria kerstbal,
maar het is juist de efemere aard ervan die me aantrekt,
de kortstondige schittering in het licht van de eeuwigheid,
het kerstornament als metafoor van het leven zelf!

Al was het nog te vroeg, eerst nog oktober;
ik wil eerst het sterven van de herfst door
voor ik me overgeef aan het licht in de duisternis;
ik woon niet voor niets in een land met seizoenen,
voor zolang dat nog duurt.